

BOŽIČNA PRILOGA.

Angeljska božična pesem.

Kaj slišimo milo doneti
Iz sinjih nebá visočin?
Kdo vzbuja na blažene čase
Nam v srcu veseli spomin?
Ah — angelji božji sladkó
Najkrasnejšo pesem pojó.

Tje v Betlehem gledajo željno
Vesoljnega sveta oči,
Od koder se angeljska pesem
Čez celo stvarjenje glasi,
Razliva v neskončni vesmir
Veselja nebeškega vir:

V višavah razlegaj mogočno
Se večna ti slava, o Bog,
Na zemlji pa mir naj uživa
Adamov pravičen otrok!
Zveličar je prišel na svet
Peklensko gospodstvo zatret!

Človeštvo je v temi in zmotah
Želelo trenutek si ta;
Nebrojne se čule v nebesa
Ponižne so prošnje srca —
Raduj se, človeštvo, ker tvoj
Zveličar je rojen nocoj!...

Že stokrat in stokrat odmeval
Po svetu te pesmi je glas,
A vedno enako je diven
Njen rajski in čudezni kras;
V oči nam prisili solzé,
Pretrese sleherno sreé.

Ko v jaslicah Dete zazremo,
Prižgemo božično drevó,
Zazdi se, da nam je odprto
V sijajni svetlobi nebó;
V njem angelji božji sladkó
Najkrasnejšo pesem pojó.

Le doni nam, doni, ti pesem,
Najlepša, kar svet jih pozna,
Užigaj najblažja čutila
Nam v vnetih globinah srca!
Prinesi nam ljubi mir v dar,
A Bogu pa slavo vsikdar!

Dr. Ant. Medved.

Božično drevesce.

F. M. Dostojevski. Pr. b.

Ali ste že opazili včasih male dečke, ki pred božičem po ulicah blodijo in beračijo? Lahko so oblečeni, kakor po letu; staro ponošeno ruto imajo trdno ovito okoli vratu in neprenehoma se vrteč okoli tebe ti ponavljajo svojo naučeno prošnjo.

Zebe vas, hitite, da bi kar najprej bili v toplo zakurjeni sobi, in zato se gotovo nemalo jezite na pobalnine, kateri okoli vas tekajo in vas zadržujejo. A vendar so med njimi tudi mnogi, ki po pravici zaslužijo vašo milosrčnost!

Toda o sličnem dečku vam ne mislim pripovedovati. Ta, o katerem hočem govoriti, je bil za beračenje še premajhen. Bil je star kakih šest let ali še toliko ne. Mogoče, da bi ga za eno ali dve leti tudi poslali beračit. Pa k stvari!

Bilo je zgodaj zjutraj. Ubožec se je prebudil v vlažni podzemski kamrici, ki je bila bolj kleti podobna, kakor stanovanju. Dečkova obleka je bila tako raztrgana, da se je še komaj skupaj držala. Sedel je na nekem zaboju in si kratil čas s tem, da je opazoval, kako se njegova sapa vzdiguje v megli proti visoko obokanemu stropu. Bil je lačen, ure so minevale. Vsak hip je pristopal k ubožnemu ležišču, kjer je ležala mati hudo bolana. Mesto perníc je bilo tu nekoliko slame, a pod glavo si je dela culico mesto mehkega zglavja.

Kaka usoda jo je privedla tu sem? Brezdvomno je prišla od nekod daleč in tu zbolela.

Bilo je pred božičnimi prazniki in zato ostalih prebivalcev te podzemске luknje ni bilo doma. Le v jednom kotu je zdihovala 80letna starka, katero je pri vsej bedi še mučil protin. Še pred nedavnim je bila pestunja, a sedaj je zgrbančena in oslabela čakala, kdaj da pride smrt po njo. Vedno se je hudovala, godrnjala in zmerjala fanteka, ki se je je vedno bolj bal. A vendar je stikal in iskal okoli. V veži je našel malo vode, zastonj pa je brskal le po kosu ali trdi skornjici kruha. In zopet se je približal ma-

terinemu ležišču, jo budil in klical, ker bal se je in nekako tesno mu je prihajalo v tej temi.

Nastal je večer in nikdo ni prižgal luči. Deček je tipal včasih po materinemu obličju in ni mogel umeti, zakaj da je tako mrzla in se ne zgane.

Potem si je zopet dihal na rokice in male prstece, da bi se vsaj nekoliko pogrel. Zraven matere je našel svojo čepico, del si jo na glavo in se neopazno splazil iz tega podzemskega brloga. Hotel je to storiti že davno, a bal se je velikega psa, ki je lajal na stopnicah.

Slednjič je bil na ulici. Ah, dobri Bog, kako veliko mesto je to! Vsepošod polno lučij! Toliko jih še ni videl, odkar živi. Tako temno je bilo nasproti temu v rodni vasici, kjer je svetila le jedna svetilka in v oknih se luč niti videla ni, ker so bila okna z ledom omrežena. Zvečer, ko se je zmračilo, se ni nikdo na cesti prikazal. Vsi so se zapirali po kočah, le psi so lajali zunaj.

Zato pa se je krasno bivalo v sobici, toplo in ljubko. Tudi lakote ni poznal, a tukaj? Bog nebeški! Ko bi le košček kruha imel, ali vsaj skornjico, da bi ga glad dalje ne mučil. Ali kako je tukaj vse šumno in kako živo! Toliko lučij, ljudij, konj, vozov! Ko bi le ne bil tak mrz. Ljudje drviyo naprej, butajoč se, pa za njega se nikdo ne zmeni, nikdo ne mara vpokojiti njegovega glada, kateri vedno silnej in silnej prihaja.

Naenkrat je zavil v drugo ulico. Oh, kako je široka in vendar mora paziti, da ga ne pohodijo. Pa glej tam velikansko, razsvetljeno okno, kaj je to? Tam za tem steklom je nekaka velikanska sobana in v nji drevo, ki sega do stropa. Zares, to je božično drevesce, okrašeno z zlatimi, srebrnimi in pestrimi papirčki in verižicami in na njem toliko sladčic in jabolk! Pod drevesom leže punice in mali konjički, ah, to je krasota! Po sobani teka polno otrok, vsi so lepo in čisto oblečeni, šalijo se, igrajo se, skačejo, jedo in pijejo.

Ubogi deček vse to vidi, sliši, se čudi, da, smehlja se, pa pri vsem tem zopet ter še huje začuti svojo bedo. Noge ga začnejo

boleti, roke so mraza zarudele, prsteki se ne dajo pregibati in že se ne smehlja več — gorko plače in v trenutku teka dalje.

Na mah se ustavi pri drugem oknu in vidi drugo sobo z božičnim drevescem in na mizi je polno potic vseh mogočih vrst. Okoli mize sedi gospoda in deli pecivo vsakemu, kdor pride. Naš revček se bojazljivo približa k durim; duri se odpro in on stoji kakor omamljen, kajti vse kriči na njega in mu kaže, naj se odstrani. No vendar pristopi ena izmed gospa k njemu, mu poda mali denar na roko ter mu takoj odpre duri: ubogi otrok se prestraši in ker ima čisto otrple roke, mu denar pade iz roke in se po zemlji dalje potače, hitro odcinglja — a kam? Tega sam ne ve.

In zopet stoji pred oknom, okoli kate-rega se stiska množica ljudij. Tam za velikim steklom se tri prekrasne punčike vrte kakor žive, lepo opravljene v rudečo in zeleno obleko. Mali, stari možiček sedi zraven na stolu in pregiba z roko, kakor bi igral z nekakim ločecem, ostali pa pri tem kimajo z glavicami po taktu in se zdaj pa zdaj spogledajo. Tudi usta odpirajo, kakor bi govorili. Škoda, da se venkaj ne sliši. Medtem nekdo zraven njega razlaga, da so to le punčike. In temu se zopet smeje. Zares, takih igračic še nikdar ni videl v vsem svojem življenju.

V tem začuti, kako ga je nekdo potegnil zadaj za suknjico; naglo se obrne ter zagleda pred seboj pouličnjaka, že odraslega, ki ga udari in mu zbije čepico z glave. Nastavi mu še nogo, deček se izpotakne in telebi na tla. Nekdo izmed okoli stoječih se zadere, ubožec preplašen hitro vstane in zbeži, kar ga noge neso.

Naposled je dospel do velikega dvorišča, kjer je bil v zadnjem delu naložen velik kup drv.

»Tu je popolnoma temno«, misli si, »tu se morebiti skrijem, da me ne najde nikdo več.« Kar je mislil, je tudi storil in za trenutek je že ležal za kupom polen. Strahu se ni niti upal dihati. Spočetka je drgetal od zime, pa kmalu mu je postalo nekako nenavadno prijetno in mehko. Ročice in nožice ga niso več bolele in po telesu, se mu je zdelo, da se